

Tidens Ternede Tern

af Henrik Adler

Ungdomsmusikken midt i tresserne hed »pigtrådmusik«. Idag kan det godt lyde lidt underligt, at netop den musik kunne blive kendetegnet ved noget så militærisk og disciplinerende som pigtråd. Men det var jo på den anden side en meget aggressiv og snerrende musik, der ikke stak op for tidens bollemælk. Det lykkedes da osse den generations musik at kæmpe sig ud gennem pigtråden – og i landet udenfor fandt vi optimisme og fremtidstro – ikke for enhver pris, vi havde vores egen blodrøde flower-power-tro på fremtidens samfund. – Ikke noget med pigtrådens stålsatte menneske-ideal, men et orgie i bløde og varme kurver – et væld af dybe røde farver og blå, blå himmel, hvor den lille »Gule Undervandsbåd« kunne bringe os gennem den ydre såvel som den indre rejse til »Nowhere

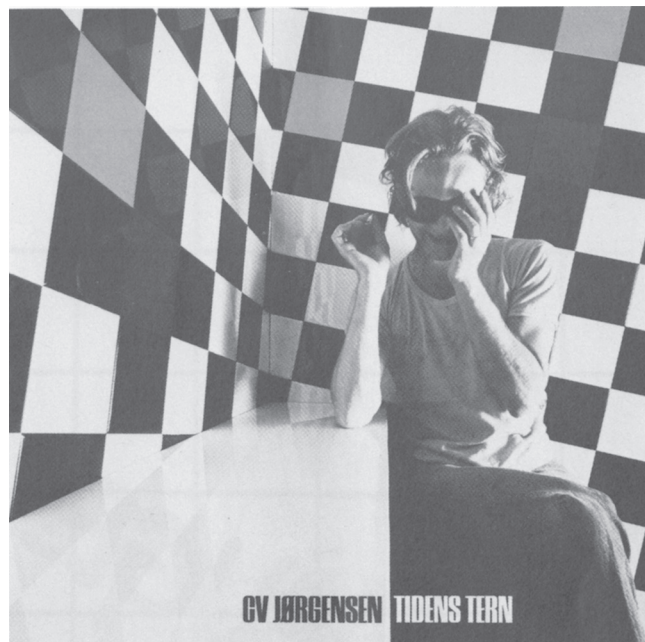
Land«. En ukuelig fremtids-optimisme. Musikken blev den rambuk, der gennembrød den pigtråd, de voksne havde sat op omkring os for at fange os – sætte os i bås.

»Anarchy in the U.K.« står der så på lokumsdøren. Krisens værste affaldsprodukt, ungdomsarbejdsløsheden, har manifesteret sig igen. »The Jam« står der med sprøjtemaling på lokumsfliserne på deres første LP. Som ofre for den kapitalistiske jern-logik udtrykker punks'ene sig i deres eget sprog, deres egen æstetik. Ofret bliver en afspejling af bødlen – her er ikke noget med at forskønne den reelle position, de har fået overdraget – ikke noget med at holde skindet på næsen. Her er der skrammer overalt. Huller og rifter i tøjet, gamle udslidte støvler, store frakker – alt for store. Hertil nåle gennem kinder, barberblade om halsen, knive i bæltet og ingenting i lommerne. Som anonyme udskud får vi deres håbløse og halvmilitæriske æstetik lige op i synet: Ingen falsk sminke her – tak! Deres æstetik er et opgør med den pædagog-lilla ørekæler-musik, der er et produkt af de optimistiske tressere, hvor hjertet bankede blodrøde pulsslag i international samhörighed. Musikken er rå og upoleret. Det er musik, der søger tilbage til rødderne: Den uspolerede rock-musik. Og der er en helvedes masse energi i den musik. Aggressioner og mismod mødes i et musikalsk inferno. Det er spontan-musik og en konsekvent demokratisk musik: Alle kan spille med – ingen er udelukket. Publikum har tilbageerobret scenen. Ingen starfuckers – ingen vel-poleret glimmermusik. Et budskab, der appellerer til kroppen, ikke til intellektet – en sprogløs formidling af energi – af aggression og modløshed. Der er skruet ned for sangeren – ingen dyre ord, der alligevel er spildt på Balle-Lars.

Hvor aggressionerne og hadet, kropsligheden og spontaniteten er energien, er offer-indlevelsen og resignationen disciplinen. Det er hvide, sorte og grå farver. Det er kort hår og militærlook, det er det non-verbale udtryk, der kan forstås i hvilken som helst retning. Det er et oprør, der både indeholder had og angst.

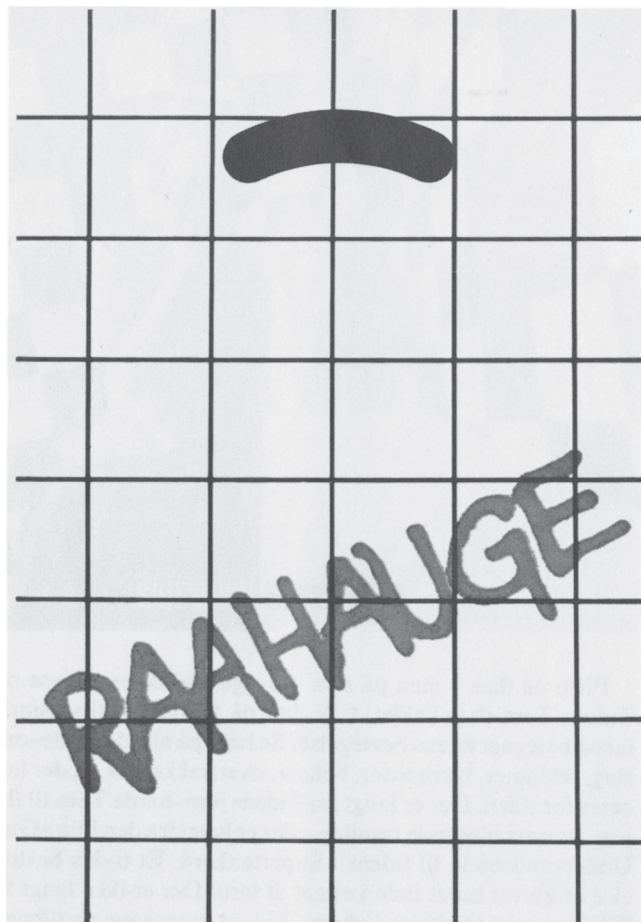

Punk-musikken er »live-musik«. Energien og udstrålingen er noget man skal nyde her og nu. De forsøg, der har været på at nedfælde denne æstetik i rillerne er mislykkedes. Men *New Wave* klarer sig! Her er pladeproducenternes svar på den nye punk-æstetik nedfældet i riller. Pladestudiernes lyd-generaler har indstillet mixeren på »garage-lyd« – se og hør det på SW, Voxpop, Kliché og hvad de nu allesammen hedder: Høj-poleret punk-æstetik! Som en massiv lydmur får vi serveret et tæt og kompakt lydinferno – der er ingen sprækker i den rytmisk tætte lydflade. Det er et bevidst rodet lydbillede. Man har svært ved at skelne de forskellige instrumenter fra hinanden. Alt er på samme niveau. Det er rytmen, der hæfter nummeret sammen. Kraftigt og konsekvent som en lufthammer drøner musikken ind i bevidstheden. Det er ikke tekst-musik – det er energi-musik. Budskabet ligger i det musikalske udtryk – væk med al blødsødent jammer-musik, der kræver dit og dat. Den tekst, der findes i musikken, er printet ned i lydmuren. Man skal helt tæt på for at forstå, hvad der bliver sagt. Lissom »Graffiti«, som Hjerter Knægt har udgivet på kassettebånd. Tidens løsen printes på vægge og (lyd-)mure.

Flise på flise – sten på sten – bygges 80'ernes kulisser op. Tidens Tern osse kaldet. C.V. har på sædvanlig skarpsindig facon betegnet tidens bevægelse. Se bare på alle de plade-omslag, reklamer, bæreposer, bukser, overfrakker o.s.v., der lanceres for tiden. Der er langt fra Tidens jern-hårde Tern til flower-powers blodrøde runding – der er langt fra den lille »Gule Undervandsbåd« til tidens »Supertanker«. Et ti-års bevægelse er blevet buret inde i et net af tern. Der er ikke langt fra SW's pigtråd til tidens lydtern. Tidens monotone og tilbage-trukne melodik træder blot frem af lydmuren: Du skal selv tyde skriften på væggen – hør blot til tidens budskab, men stød ikke panden mod muren!!!

Det er fantastisk opløftende at andre tilbageerobrer musikken – s'gu rart at en ny generation ikke vil overtage et usselt lignaveri – rart at få vendt rødderne op engang imellem – se og føle den kropslighed, der er i den gamle rock-musik. Det er kroppen og energien, der betyder noget – ordet må komme i anden række. Men samtidig med den voldsomme kropsappel i musikken er den osse buret inde. Musikken er lige så monumental, som det, den spiller op imod. Det er en inde-

stængt harme – et disciplineret had mod omverdenen – en fantastisk uniformering i det visuelle udtryk – en karse-klippet pladelyd – et monotont og kantet lyd-udtryk: En slags op-art sat på plade. Energien er der, følelserne er der: Osse i betonen banker et blødende hjerte, men dens udtryk er osse spærret inde i tidens tern – i den uhyre disciplinering, der finder sted i samfundet i dag.

»Gizmo«, »Råhaug«, »Starlight Club« – disco-tern!!! Disco-musikken kan snart sagt alliere sig med hvad som helst – osse punk og New Wave, selv om det ikke sker direkte – ikke

ret mange gange i hvert fald – men det er der! Bag »Gizmo«s ternede forhæng danser disc'erne sig gennem den blodrøde plyds til tidens ternede ostinater. Det er små ryk og stive bevægelser, der afspejler discotekernes lyd-kulisse. Det er de stivnede ostinaters karakterfasthed, der er ryggraden i det ellers brede og symfoniske lyd-bombardement. – Heller ikke på discotekernes drømmevævede lydtafet er der printet ord. Stemmen skal først og fremmest appellere til kødet – til at få ladet kroppen op og ikke til intellektuel fingerspids-nydelse. Osse her ses det befriende udtryk gennem kropsudfoldelsen – vi har fået kroppen tilbage, men osse mili-look'et, skråremmen og støvlerne. Stramt tøj og slips og kroppen buret inde i dansens skarpe ostinater. Det er ikke »flippernes« (forsøg på) vegeterende og udflydende kropslighed, men tidens skrappe tern, der filer de bløde punkter af.

Og så kan man få støvet sine gamle fordomme af eller få tænkt lidt over den danske beat-scene idag. Punk'ens skrabe-de anti-æstetik, New Wavens fåmælte akkordgrundlag og discoens ternede ostinater bliver modsagt af noget helt andet på den danske scene: Shubidua. Her er melodik, så det klodser, her vælter akkorder ud, her synges hele og flotte melodier med flerstemligt kor og hele pivtøjet. Her er musik til hele Danmark. Det er sikkert til irritation for mange mennesker: Vøvle-stilen, den højpolerede pop-maskine o.s.v. Men Shubidua har en stor kvalitet: Man bliver glad af at høre deres musik – mange gør i hvert fald. Det er en sjælden oplevelse at stå midt blandt en masse mennesker og høre, at hende der sidder på

rækken bagved, synger i vilden sky – osse på solo'erne! Og Shubidua gør det med en distance, der er uimodståelig. Shubidua er ikke skrevet i tidens tern – det mest ternede ved Shubidua er Mikael Bundesens bukser. Det er tydelige tekster – ikke noget med graffitti her. Ta' dig osse tid til at høre tidens mindst ternede orkester, og gå glad og opløftet hjem. Det løsnede i hvert fald tidens ternede jerngreb i mig – ku' gribe fat i min kæreste og fange skyerne i en god stund efter koncerten.

I øvrigt starter koncerten digetal-nøjagtigt ét minut over otte, og slutter inden ekstra-numrene præcis tre minutter i ti: Hvem sagde tidens tern!

